

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

mm

Baardsen, Gjest

Gjest Baardsens

Kjærlighedsviser

„Seg beiled engang til en Pige saa skøn“

fant

Visen om

den bedragne Elsker.

V box 11:325

1. En Kjerlighedsvisse.

(Forfattet af Gæst Baardsen).

Mel.: Solivet er en fornøielig Stand.

Jeg beiled engang til en Pige saa skøn,
Hun var mig saa god og hun hørte min Bøn,
Vi loved' gjensidig med Haand og med Mund
Hinanden at elske til fildigste Stund.

Da blev jeg glad udi Hjerte og Hu,
De salige Timer jeg mindes endnu;
Skjont Aar er henrundne i Eviighedsstrøm,
Dg jeg er opvaagnet af yndige Drøm.

Hun var i Livets den fagreste Vaar,
Var nylig indtraadt i sit attende Aar,
Saa blid som en Engel, saa frisk som en Hind
Med Roser og Liljer paa blomstrende Kind.

Som venlige Stjerner paa Himmelen blaa,
Saa var hendes Dine naar til mig hun saa.
I Ord og i Tale, i hvert hendes Blik
Forfikring jeg om hendes Kjerlighed fik.

Ja, elskede Tina, da var du saa huld,
Dit Hjerte var rent som det lutrede Guld,
Da var du saa kjerlig, saa øm og saa tro;
Kun Døden, du sagde, kan skille os to.

Dg naar ved din Side saa ofte jeg sad,
Dg Timerne svandt saa fornøiet og glad,
Henrevet af Kjerligheds tryllende Magt
Fornøiet vi knyttet vor Kjerligheds Pagt.

Naar Skjæbnen da skilte os ad mangan Gang,
Dg Skilsmisjen stundom blev temmelig lang,
Jeg ønsked mig Vinger at flyve igjen
Tilbage til dig, min bedrøvede Ven.

Da var du som enlige Fugel paa Kvist,
Som sørgende Due sin Mage har mist,
Dit elskede Hjerte forglemte mig ei,
Hvor længst jeg var fjernet paa viltsomme Bei.

Nu gaar jeg mismodig, bedragen og glemt,
Mit Sind og min Harpe vemodig er stemt,
Mindst havde jeg ventet mig saadant af dig,
Dog aldrig, nei aldrig du glemmes af mig.

Men alting forandres ved Tid og ved Aar,
Dg Kjerlighed kjølnes og Skjønhed forgaar;
Men dybt i mit Hjerte jeg føler et Saar,
Som neppe kan læges ved Tid og ved Aar.

Men jeg din Utrofskab tilgive dig vil,
Forført er du bleven af andre dertil.
Du hørte Bagvaskelsens Tunge saa flem,
Dg du var da svag nok at agte paa dem.

Farvel, o Farvel, uforglemmelige Ven,
Vi skilles maa her, men vi findes igjen.
Vi samles hist oppe i Eviigheds Land,
Hvor Løgnen og Falskhed mer skade ei kan.

2. Den bedragne Elsker.

En vakker Ven jeg havde valgt;
Den elsked' jeg dog over alt,
Den tænkte jeg skal bli min Trost
Dg hvile ved mit unge Bryst.

Men min Veninde spøg sin Ed
Dg rev min Lykkes Stjerne ned!
Nu staar jeg ene og forladt
Med Sorgen over tabte Skat.

Jeg glemmer hende ei igjen,
Om hun tog sig en anden Ven.
Hver Aften jeg i Lunden gaar,
Jeg fælde maa saa mangen Taar.

En Aftenstund — med sorgfuldt Mod —
Jeg hvile ved en Furu-Rod,
Der horte jeg Smaaafuglesang,
Og dybt mig greb den dybe Klang.

Der kom til mig en Vandringsmand,
Han talte til mig saa forsand:
„O, hvorfor græder du min Ven?
Har du da ingen Trost igjen?

Nu, hvorfor græder du, min Ven?
Vor Gud i Himlen lever end, —
Han hjælper hver, som narret blir,
Tro du paa ham, kun godt han gi'r.“

Som Fuglen venter lyse Dag,
Saa venter jeg hvert Klokkeslag
Paa Timeglasjets Ende her,
Alt jeg kan gaa til Himlens Hær.

Adjø, min Far! adjø, min Mor!
Adjø, min Søster! lille Bror!
Adjø, lev vel, du falske Ven!
Gid du maa Lykke faa igjen.

~~~~~  
Pris 10 Ore.  
~~~~~

No. 31 — 97.

Tilkøbs i Pilestrædet No. 7, Kristiania.
S. & Jul Sørensens Bogtrykkeri.